

Ця книга — чудовий подарунок для вашого малюка, адже до неї увійшли найвідоміші твори великого казкаря Джозефа Редьярда Кіплінга, що їх уже понад сто років із задоволенням читають дорослі та діти по всьому світі!

Зворушливі та повчальні історії з яскравими картинками перенесуть дитину до чарівної країни казок. Для малюка це буде хвилююча й незабутня зустріч із магією!

Як слоненя дістало свій хобот
Як носоріг дістав свою шкіру
Як верблюд дістав свій горб
Як леопард дістав свої плями
Пригода старого кенгуру

ISBN серії

ISBN 978-617-12-4503-7

9 786171 245037

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4642-3

9 786171 246423

Редьярд Кіплінг

Як слоненя дістало свій хобот та інші казки

Редьярд Кіплінг
Як слоненя
дістало свій хобот
та інші казки

Золота
колекція
казок світу

Редьярд Кіплінг

Як слоненя дістало свій хобот та інші казки

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.113.4-34-93
К42

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Художник *Марина Бабич*
Дизайнер обкладинки *Марина Бабич*

Літературно-художнє видання
Серія «Золота колекція казок світу»

КІПЛІНГ Редьяр
Як слоненя дістало свій хобот та інші казки

Для читання дорослими дітям

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Н. Ю. Олянішина*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Г. В. Фурса*

Підписано до друку 19.02.2018.
Формат 60х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура «TextBook». Ум. друк. арк. 4.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

ISBN 978-617-12-4503-7 (серія)
ISBN 978-617-12-4642-3

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2018

Зміст

Як слоненя дістало свій хобот	4
Як носоріг дістав свою шкіру.	21
Як верблюд дістав свій горб	26
Як леопард дістав свої плями	36
Пригода старого кенгуру	55

Як слоненя дістало свій хобот

У далекі часи слон не мав хоботу. У нього був лише чорнуватий товстий ніс, завбільшки як чобіт, який мотався з боку в бік, і піднімати ним слон нічого не міг. Та з'явився на світі один слон, молоденький слон, слоненя, яке вирізнялося невгамовною цікавістю і щохвилини ставило якісь запитання. Воно жило в Африці й усю Африку мучило своєю цікавістю. Воно питало свого високого дядька страуса, чому в нього пір'я росте на хвості, і ви-

сокий дядько страус за це бив його своєю твердою-претвердою лапою. Він запитував свою високу тьоту жирафу, чому в неї шкіра плямиста; висока тьотя жирафа за це біла його своїм твердим-претвердим копитом. І все-таки цікавість його не вщухала!

Він питав свого товстого дядька гіпопотама, чому в нього очі червоні; товстий дядько гіпопотам за це бив його своїм широким-прешироким копитом. Він запитував свого дядька павіана, чому дині мають такий, а не інший смак; дядько павіан за це бив його своєю кошлатою-прекошлатою рукою. І все-таки цікавість його не вщухала! Він ставив питання про все, що тільки бачив, чув, пробував, нюхав, мацав, а всі дядьки й тітоньки за це били його. І все-таки цікавість його не вщухала!

Одним чудовим ранком невгамовне слонення поставило нове дивне запитання. Воно спитало:

— Що у крокодила буває на обід?

Усі закричали «ш-ш» і взялися довго, без зупину бити його. Коли нарешті йому дали

спокій, слоненя побачило птаха коло-коло, який сидів на кущі терновника, і мовило:

— Батько бив мене, мати біла мене, дядьки й тітоньки били мене за «невгамовну цікавість», а я все-таки хочу знати, що у крокодила буває на обід!

Птах коло-коло похмуро каркнув йому у відповідь:

— Йди на берег великої сіро-зеленої каламутної річки Лімпопо і сам подивись!

Наступного ранку невгамовне слоненя взяло банани (дрібні з червоною шкірочкою), цукрову тростину (довгу з темною корою) та сімнадцять днів (зелених, хрустких) і оголосило своїм милим родичам:

— Прощавайте! Я йду до великої сіро-зеленої каламутної річки Лімпопо, щоб дізнатися, що у крокодила буває на обід.

Воно пішло, трохи розпалене та анітрохи не здивоване. По дорозі воно їло дині, а шкурки кидало, оскільки не могло їх підбирати.

Йшло воно, йшло на північний схід і їло дині, поки не прийшло на берег великої сіро-зеленої каламутної річки Лімпопо, як йому казав птах коло-коло.

Треба сказати, що до того самого тижня, до того самого дня, до тієї самої години невгамовне слоненя ніко-

ли не бачило крокодила й навіть не знало, який той має вигляд.

Перший, хто впав слоненяті в око, був двокольоровий пітон (величезна змія), що обвився навколо скелястої брили.

— Вибачте, — ввічливо промовило слоненя, — чи не бачили ви в цих краях крокодила?

— Чи не бачив я крокодила? — гнівно вигукнув пітон. — Що за запитання?

— Вибачте, — повторило слоненя, — та чи не можете ви сказати мені, що у крокодила буває на обід?

Двокольоровий пітон миттю розвернувся і почав бити слоненя своїм важким-преважким хвостом.

— Дивно! — зауважило слоненя. — Батько й мати, рідний дядько й рідна тітонька, не кажучи вже про дядька гіпопотама і дядька павіана, завжди били мене за

«невгамовну цікавість». Імовірно, і тепер мені за це саме дістається.

Воно ввічливо попрощалося з пітоном, допомогло йому знову обвитися навколо скелястої брили та рушило далі, трохи розпалене, та анітрохи не здивоване. По дорозі воно їло дині, а шкурки кидало, оскільки не могло їх підбирати. Біля самого берега великої сіро-зеленої каламутної річки Лімпопо воно наступило на щось, що здалося йому колодою.

Одначе насправді це був крокодил. Так, так. І крокодил підморгнув.

— Вибачте, — ввічливо промовило слоненя, — чи не зустрічали ви в цих краях крокодила?

Тоді крокодил примружився і наполовину висунув хвіст із твані. Слоненя ввічливо позадкувало; йому зовсім не хотілося, щоб його знову побили.

— Йди-но сюди, малятко, — сказав крокодил. — Чому ти про це питаєш?

— Вибачте, — ввічливо відповіло слоненя, — та батько мене бив, мати мене була, не кажучи вже про дядька страуса і тітку жирафу, яка б'ється так само боляче, як дядько гіпопотам і дядько павіан. Бив мене навіть тут на березі двокольоровий пітон, а він своїм важким-преважким хвостом колошматить сильніше за них за всіх. Якщо вам все одно, то, будь ласка, хоча б ви мене не бийте.

— Йди-но сюди, маляtko, — повторило чудовисько. — Я — крокодил.

І на доказ він залився крокодиличими слізьми.

У слоненяти з радощів навіть дух перехопило. Воно стало навколішки і сказало:

— Ви той, кого я шукаю вже багато днів. Будь ласка, скажіть мені, що у вас буває на обід?

— Йди-но сюди, малятко, — відповів крокодил, — я тобі скажу на вушко.

Слоненя пригнуло голову до зубастої, смердючої крокодилової пащі. А крокодил схопив його за ніс, який у слоненяти до того дня і тієї миті був не більшим від чобота, хоча й набагато кориснішим.

— Здається, сьогодні, — промовив крокодил крізь зуби, — здається, сьогодні на обід у мене буде слоненя.

Це зовсім не сподобалося слоненяті, і воно сказало в ніс, ось так:

— Не треба! Пустіть!

Тоді двокольоровий пітон зі своєї скелястої брили прошипів:

— Мій юний друже, якщо ти зараз не візьмешся тягти з усієї сили, то можу тебе запевнити, що твоє знайомство

з великим шкіряним мішком (він мав на увазі крокодила) закінчиться для тебе погано.

Слоненя сіло на березі й почало тягти, тягти, тягти, а його ніс далі витягувався. Крокодил бурхався у воді, збиваючи білу піну хвостом, а воно тягло, тягло, тягло. Ніс слоненяти далі витягувався. Слоненя вперлося всіма чотирма ногами і тягло, тягло, тягло, а його ніс далі витягувався. Крокодил загірив хвостом воду, ніби веслом, а слоненя тягло, тягло, тягло. Щохвилини ніс його витягувався — і як же йому було боляче, ой-ой-ой! Слоненя відчуло, що його ноги ковзають, і промовило крізь ніс, який у нього тепер витягся метра на півтора:

— Знаєте, це вже занадто!

Тоді на допомогу з'явився двокольоровий пітон. Він обвився подвійним кільцем навколо задніх ніг слоненяти і сказав:

— Нерозсудливий та необачний юначе! Ми маємо тепер добресенько наполягти, в іншому разі той воїн в обладунках (він мав на увазі крокодила) зіпсує все твоє майбутнє.

Він тягнув, і слоненя тягло, і крокодил тягнув. Та слоненя і двокольоровий пітон тягли сильніше. Нарешті крокодил випустив ніс слоненяти з таким сплеском, який було чути вздовж усієї річки Лімпопо.

Слоненя впало на спину. Одначе воно не забуло відразу ж подякувати двокольоровому пітонові, а потім почало доглядати свій бідний витягнутий ніс: обернуло його свіжим банановим листям і занурило у велику сірозелену каламутну річку Лімпопо.

— Що ти робиш? — спитав двокольоровий пітон.

— Вибачте, — відповіло слоненя, — та мій ніс зовсім втратив форму, і я чекаю, коли він зсохнеться.

— Ну, тобі довго доведеться чекати, — відказав двокольоровий пітон. — Дивовижно, як дехто не розуміє власної користі.

Три дні слоненя сиділо і чекало, коли його ніс зсохнеться. А ніс аніскілечки не вкорочувався і навіть зробив слоненя вузькооким. Зрозуміло, що крокодил витяг йому справжній хобот — такий, як і тепер є у слонів.

Наприкінці третього дня якась муха вкусила слоненя в плече. Саме не усвідомлюючи цього, воно підняло хобот і прибило муху на смерть.

— Користь перша! — оголосив двокольоровий пітон. — Цього ти не міг би зробити простим носом. Ну, тепер поїж трохи!

Саме не усвідомлюючи цього, слоненя простягло хобот, висмикнуло величезний жмут трави, вибило її об свої передні ноги і відправило собі до рота.

— Користь друга! — оголосив двокольоровий пітон. — Цього ти не міг би зробити простим носом. Чи не думаєш ти, що сонце тут сильно припікає?

— Правда, — відповіло слоненя.

Саме не усвідомлюючи цього, воно набрало твані з великої сіро-зеленої каламутної річки Лімпопо і виплес-

нуло собі на голову. Вийшов грязьовий чепець, який розтікся за ушами.

— Користь третя! — оголосив двокольоровий пітон. — Цього ти не міг би зробити простим носом. А чи не хочеш ти бути побитим?

— Вибачте, — відповіло слоненя, — зовсім не хочу.

— Ну, так чи не хочеш сам побити когось? — вів далі двокольоровий пітон.

— Дуже хочу, — відказало слоненя.

— Добре. От побачиш, як для цього тобі стане у пригоді твій новий ніс, — пояснив двокольоровий пітон.

— Дякую, — мовило слоненя. — Я прислухаюся до вашої поради. Тепер я вирушу до своїх і на них випробую.

Слоненя пішло додому через усю Африку, крутячи і вертячи своїм хоботом. Коли йому хотілося поласувати плодами, воно зривало їх з дерева, а не чекало, як колись, щоб вони самі впали. Коли йому хотілося трави, воно, не нагинаючись, висмикувало її хоботом, а не повзало навколішках, як колись. Коли мухи кусали його, воно виламувало собі гілку й обмахувалося нею.

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***

e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@ksd.ua

Кіплінг Р.

К42 Як слоненя дістало свій хобот та інші казки / Редьярд Кіплінг ; худож. М. Бабич. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 64 с. : іл. — (Серія «Золота колекція казок світу», ISBN 978-617-12-4503-7).

ISBN 978-617-12-4642-3

Ця книга — чудовий подарунок для вашого малюка, адже до неї увійшли найвідоміші твори великого казкаря Джозефа Редьярда Кіплінга, що їх уже понад сто років із задоволенням читають дорослі та діти по всьому світі! Зворушливі та повчальні історії з яскравими картинками перенесуть дитину до чарівної країни казок. Для малюка це буде хвилююча й незабутня зустріч із магією!

- Як слоненя дістало свій хобот
- Як носоріг дістав свою шкіру
- Як верблюд дістав свій горб
- Як леопард дістав свої плями
- Пригода старого кенгуру

УДК 821.113.4-34-93